

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 2Csp/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223210701
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8223210701.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154 právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. XX o zaplatenie 374,18 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

- Žalobu žalobcu **z a m i e t a**.
- Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca – Všeobecná úverová banka, a.s. sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 28.11.2023 domáhal zaplatenia sumy 374,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 374,18 eur od 21.10.2023 do zaplatenia, to všetko titulom nesplateného úveru. V odôvodnení žaloby uviedol, že so žalovaným ako dlžníkom uzavrel dňa 18.07.2013 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej aj viedol účet. V žalobe tvrdil, že ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 900,-eur a bol povinný platiť pôvodnému žalobcovi štandardnú mesačnú splátku vo výške 30,-eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a jeho platobnú disciplínu sa nepodarilo obnoviť ani po viacerých pokusoch, pôvodný žalobca vystavil ku dňu 05.10.2023 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 30.09.2023 na úhradu vo výške 374,18 eur predstavujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady zo strany žalovaného. Nakoľko si podľa žalobcu žalovaný nespĺnil povinnosť uhradiť mu záväzok vo výške 374,18 eur, a to ani v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy, t.j. do dňa 20.10.2023, okrem nároku na zaplatenie istiny vo výške 374,18 eur uplatnil si aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení pôvodný žalobca v žalobe označil Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty D., E. a výpis z kreditnej platobnej karty.

3. Dňa 09.01.2024 súd žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu vyzval aby v lehote 15 dní preukázal dodržanie odbornej starostlivosti veriteľa pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver, t.j. skúmanie bonity žalovaného pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aby uviedol výšku reálne čerpaného úveru žalovaným (kedy a v akej sume), výšku a dátum jednotlivých úhrad splátok úveru a z čoho pozostáva žalovaná suma – rozpis na istinu, úroky, poplatky, sankcie, poistné atď. Na uvedenú výzvu žalobca nereagoval.

4. Uznesením zo dňa 26.01.2024 č.k.2Csp/63/2023-50 súd vyhovel návrhu žalobcu na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu z pôvodného žalobcu na obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava-mestská časť Staré Mesto IČO: 35 831 154 a pripustil aby vstúpila do konania na miesto žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.03.2024 a súd tak ako so žalobcom ďalej konal s obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o., (ďalej len „žalobca“).

5. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej bola do vlastných rúk doručená dňa 04.03.2024 písomne nevyjadril.

6. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10.04.2024, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 25.03.2024 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného podania žalobcu zo dňa 18.01.2024, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval a zistil tento skutkový stav :

8. Žalobca ako dôkaz na svoje tvrdenie o uzavretí zmluvy so žalovaným predložil formulár označený ako Žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro, v ktorom ako veriteľ označená je Všeobecná úverová banka, a.s. a ako klient žalovaný. V časti tlačiva obsahujúcej údaje o klientovi a jeho zamestnaní (bod I a II) je okrem osobných údajov žalovaného (meno, priezvisko, adresa trvalého bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, e- mail) uvedené, že jeho pracovné zaradenie je invalidný dôchodca a že jeho priemerný čistý mesačný príjem za posledných 6 mesiacov je 283,30 eur. Zdroj, z akého má pochádzať takáto informácia v tlačive uvedený nie je, nie je tam uvedené, žeby žalovaný pred podpisom tlačiva čímkoľvek mal deklarovať a preukazovať svoje príjmy, výdavky, či údaje o svojom rodinnom stave. V časti čl. III predmetného tlačiva označeného ako „Podmienky úveru“ je údaj o tom, že predschválený úverový rámec je 600,-eur a štandardná mesačná splátka 20,-eur s tým, že štandardná úroková sadzba v zmysle platného cenníka je 1,9 % p.m./22,80 % p.a. V časti IV tlačiva je uvedené, že splátky hradené budú poštovou poukážkou. Na spodnej časti predloženého tlačiva je časť V. označená ako „Vyhlásenia klienta“ a tam sú malým písmom uvedené Indikatívny výpočet RPMN, deň splatnosti splátky a priemerná hodnota RPMN. Žalovaný predmetné tlačivo podpísal v Koprivnici dňa 12.07.2013 a zástupca banky v Poprade dňa 18.07.2013.

9. Z výpisu z Quatro Šikovnej karty vystaveného ku dňu 05.10.2023, ktorý predložil žalobca vyplýva, že za zúčtovacie obdobie od 11.06.2013 do 30.09.2013 eviduje tam žalobca povinnosť žalovaného uhradiť mu sumu 374,18 eur ku dňu splatnosti 20.10.2023. Vo výpise je uvedené, že štandardná splátka je 30,-eur a úverový limit že je 900,-eur. Tento výpis obsahuje ďalej súhrn debetných a kreditných transakcií na pôžičkovej karte realizovaných za uvedené obdobie, pričom v zmysle tohto výpisu boli na ľarchu účtu realizované debetné transakcie spolu vo výške 4.362,77 eur a v prospech tohto účtu kreditné transakcie spolu vo výške 3.988,59 eur. Z výpisu vyplýva, že zo sumy debetných transakcií 4.362,77 eur predstavujú reálne výbery a čerpania žalovaného sumu 2.888,59 eur, zvyšnú sumu predstavujú účtované úroky, sankčné úroky a poplatky.

10. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol postúpením, pričom ako na dôkaz odvolával sa na Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, prílohu k tejto rámcovej zmluve s identifikáciou postúpenej pohľadávky a ako dôkaz predložil tiež oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 22.12.2023 s poštovým podacím hárkom.

11. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania žalobu mal za nedôvodnú v celom rozsahu a preto ju zamietol. Podľa názoru súdu úver poskytnutý žalovanému bol bezúročný a bez poplatkov, preto veriteľ mal z neho nárok len na vrátenie poskytnutej istiny, ktorú žalovaný dávno vrátil. Navyše

neboli v spore preukázané zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky banky a aktívna vecná legitimácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu. Už z uvedeného dôvodu súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

12. Žalobou uplatnený nárok žalobca právne odôvodnil tak, že jedná sa o nárok na vrátenie úveru, konkrétne revolvingového, t.j. automaticky obnovovaného úveru čerpaného použitím kreditnej karty. Keďže pôvodný žalobca bol bankou, obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri bolo poskytovanie úverov, pričom zo zmluvy je zrejmé, že sa jednalo o spotrebiteľský úver na kreditnú kartu, súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

13. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (18.07.2013) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

14. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

15. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

16. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

17. Podľa § 11 ods.1 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

18. Podľa § 7 ods.1 a 2 zákon aZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

(2) Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa

využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

19. Podľa § 11 ods.2 ZoSÚ ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

20. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 53c Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 18.07.2013 ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná.

22. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

23. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

24. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- VÚB, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offio, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

26. Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru a skutočnosť, že aktívnu vecnú legitímáciu súd musí skúmať vždy, a to ex offio je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu bankou preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky. Teda označiť

a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Táto skutočnosť je samozrejماً, jasná a všeobecne známa, nejde o žiadne prekvapivé právne posúdenie, postup, či prekvapivý názor súdu (podporne vid' napr. aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.7CoCsp/38/2020 otázka „či na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v konaní na žalobcu, už nie je otázka skutkových tvrdení strán, ale otázka právneho posúdenia veci. Ide pritom o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci,„.

27. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval ku dňu, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (teda ku dňu 18.12.2023) § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu(87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.(87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. V zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 bol pod číslom R 60/2018 publikovaný judikát so záverom, cit. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

29. Rovnaké podmienky postupiteľnosti pohľadávky zo spotrebiteľského úveru vyplývajú aj z § 17 ods.1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti so svojim názorom, že ust.§ 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

30. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná

spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

31. S poukazom na vyššie uvedené žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené už len preto, lebo žalobca nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Žalobca nepreukázal relevantnú písomnú výzvu banky tak, ako ju má na mysli § 92 ods.8 zákona o bankách.

32. Žiadnu písomnú výzvu žalovanému s dokladom o doručení/doručovaní žalobca súdu nepredložil. Predložil len tlačivo zmluvy a výpisy z karty, ktoré nie sú danou výzvou, navyše predložené boli bez dôkazu, žeby ich veriteľ doručoval žalovanému. Výzvou tu nemôže byť ani samotná žaloba banky, lebo tá bola žalovanému doručená až po postúpení pohľadávky.

33. Žalobca preto nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky a pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, nepreukázal riadnu písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách a jej riadne doručenie žalovanému, preto nemožno mať pohľadávku na žalobcu za postúpenú platne.

34. Pokiaľ ide o predložené oznámenie o postúpení pohľadávky, tak k tomu súd uvádza nasledovné. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods.8 zák. o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

35. Pokiaľ ide o pripustenie zmeny žalobcu uznesením zo dňa 26.01.2024, išlo o procesné rozhodnutie, ktoré nijako neosvedčovalo platnosť postúpenia pohľadávky a hmotnoprávnu aktívnu vecnú legitimáciu do konania vstupujúceho žalobcu a nezbavovalo súd povinnosti ju skúmať. Skutočnosť, že do konania žalobca bol pripustený nezbavovala súd povinnosti preskúmať ex offa zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu strany sporu súd skúma, či ten kto zmenu navrhuje preukázal prevod alebo prechod práv alebo povinností, pričom pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno-právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností. Súd v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, t.j. neposudzuje prevod alebo prechod práv alebo povinností podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcemu možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej, neposudzuje, či podľa hmotného práva skutočne došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinností lebo to je vyhradené až rozhodnutiu vo veci samej pri skúmaní vecnej legitimácie účastníka konania (viď tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 42/2011 zo dňa 20.12.2011, ktoré je plne použiteľné aj v režime nového § 80 CSP, nakoľko nedošlo k zásadnej obsahovej zmene právnej úpravy zmeny účastníka/strany sporu v porovnaní s predošlým § 92 ods.2,3 O.s.p., čo potvrdzuje aj dôvodová správa k CSP, ktorá konštatuje, že navrhovaná právna úprava sa len prispôbila terminológii a novej koncepcii sporového konania). Súd teda pri rozhodovaní o zmene strany sporu hodnotí takýto návrh len z hľadísk, či návrh na zmenu bol podaný oprávnenou osobou, či sa tak stalo po podaní žaloby a osoba, ktorá má vstúpiť do konania na miesto žalobcu s tým súhlasila a či v návrhu tvrdená skutočnosť je podľa hmotného práva spôsobilá preukázať, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu

práv alebo povinností. Ako vyplýva aj z už uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.6Cdo42/2011 zo dňa 20.12.2011, súd v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. (dnes § 80 CSP) nehodnotí právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej. Platnosť postúpenia pohľadávky tu preto súd nebol oprávnený skúmať pri procesnom rozhodovaní o návrhu na zmenu žalobcu, pri ktorom na to objektívne ani nie je priestor a možnosť, ale mohol tak urobiť až pri rozhodovaní vo veci samej.

36. Žaloba tak musela byť zamietnutá bez ďalšieho, keďže žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Len pre úplnosť súd uvádza, že i keby ju preukázal, i tak by žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu zániku dlhu žalovaného splnením.

37. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že akceptáciou žiadosti žalovaného o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro došlo v zmysle ustanovení 43a ods. 1, § 43c ods. 1 a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka s účinnosťou ku dňu 18.07.2013 (deň akceptácie návrhu) k uzavretiu písomnej úverovej zmluvy medzi bankou ako veriteľom a žalovaným, ako dlžníkom. Na základe tejto zmluvy banka poskytla žalovanému elektronickú kreditnú kartu, prostredníctvom ktorej mohol žalovaný čerpať revolvingový úver, t.j. automaticky obnovovaný úver.

38. Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom citovanej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a v zákone č. 129/2010 Z.z. je práve vyrovnať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov.

39. Z tohto dôvodu súd preskúmal obsah Zmluvy a jeho súladnosť s ustanovením § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. a musí nutne konštatovať, že táto zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov ani celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak ako to predpisuje § 9 ods.2 písm. j), ani údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (údaj predpísaný v § 9 ods.2 písm.k) Zákona, a ani priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok (údaj predpísaný v § 9 ods.2 písm.y) Zákona). Skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver nezbavovala pôvodného žalobcu, aby táto náležitosť bola súčasťou zmluvy, a to aj z toho dôvodu, že RPMN nezahŕňa len úroky, ale aj ďalšie náklady spojené s týmto úverom. Súd zdôrazňuje, že zákon nepozná výnimku pri revolvingových úveroch, ktorá by umožňovala absenciu RPMN priamo v zmluvnom dojednaní. Preto, ak banka a žalovaný uzavreli Zmluvu, ktorej predmetom je spotrebiteľský úver (aj keď vo forme revolvingu), uvedená obligatórna náležitosť musí byť v Zmluve uvedená a bolo povinnosťou banky ako dodávateľa a profesionála podnikajúceho ako banka nastaviť podmienky splácania úveru tak, aby mu umožňovali vypočítať výšku RPMN. Súdu z iných sporov je známe tvrdenie žalobcu, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru nie je možné určiť výšku RPMN priamo v úverovej zmluve, pretože sa úver čerpá a dopĺňa na základe vôle dlžníka a tým sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN pričom na podporu svojho tvrdenia opakovane poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. 01. 2011 sp. zn. 6Co/95/2010, podľa ktorého pre neuvedenie RPMN pri revolvingovom úvere, nie je možné úver považovať za bez úrokov a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené súd dáva do pozornosti žalobcu, že z novších rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. 10. 2012 sp. zn. 17Co/215/2012, Krajského súdu v Prešove z 12. 03. 2014 sp. zn. 2Co/135/2013 a Krajského súdu v Žiline z 30. 10. 2013 sp. zn. 6Co/138/2013 vyplýva opačný právny názor, podľa ktorého aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN so zreteľom na to, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový príp. iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN. Súdu z iných konaní je známa

aj taká argumentácia žalobcu, že zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne počítal s nemožnosťou určiť RPMN v § 3 ods.6 pôvodného zákona o spotrebiteľských úveroch (258/2001 Z.z.) avšak tu súd poukazuje na to, že v zmysle § 3 ods.6 kedysi účinného zákona č.258/2001 Z.z. je zrejme, že to neplatilo pre také úvery na kreditné karty, ako je tu posudzovaný prípad. Toto ustanovenie totiž jasne upravovalo, že cit „Pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov...). Z takto vyjadreného znenia zákona gramaticky aj logicky vyplýva, že formulácia...alebo keď nemožno RPMN určiť znamená, že podľa názoru zákonodarcu RPMN pri takom úvere na kreditné karty ako je úver v tu súdenom spore určiť možno. K obsahu tu posudzovanej zmluvy treba uviesť, že predložená zmluvná dokumentácia síce obsahuje indikatívny výpočet RPMN s tým, že o výške ročnej úrokovej sadzby, výške schváleného úverového rámca a výške štandardnej mesačnej splátky mal byť žalovaný informovaný formou mesačných výpisov, avšak indikatívny výpočet údajov uvedený v spodnej časti formulároveho tlačiva žiadosti/zmluvy písaný malým, takmer nečitateľným písmom nie je možné považovať za platné dojednanie náležitostí zmluvy predpísaných § 9 ods.2 zákona č.129/2010 Z.z. Bráni tomu ustanovenie § 53c Občianskeho zákonníka účinné v čase uzavretia zmluvy podľa ktorého ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná. Pri posudzovaní, či zmluva obsahuje náležitosti vymedzené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tak súd zistil, že tieto náležitosti sú síce v žiadosti uvedené v článku V., avšak podľa citovaného § 53c Občianskeho zákonníka nesmie byť predmet a cena v spotrebiteľskej zmluve vyhotovenej písomne uvedená menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí, pretože zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná. Z obsahu žiadosti podpísanej žalovaným, ktorá sa po schválení stala zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty vyplýva, že predmet zmluvy je uvedený oveľa väčším písmom ako cena, pričom v prípade poskytnutia úveru je potrebné za cenu považovať RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a v tomto prípade pri úverovom rámci 600,-eur (nie je zároveň zrejme, prečo vo výpisoch už je uvádzaná ako jeho výška suma 900,-eur s inou výškou mesačnej splátky, žalobca takú platnú zmenu zmluvných podmienok nepreukázal) bola celková čiastka vypočítaná na sumu 687,42 eur a teda náklady spotrebiteľa mali predstavovať 87,42 eur, pričom tieto údaje sú v žiadosti uvedené nepomerne menším písmom ako iná časť zmluvy a hlavne ako predmet zmluvy, ktorým bol schválený úverový rámec vo výške 600,-eur. Niet žiadneho racionálneho a akceptovateľného argumentu aby tak významné údaje boli v časti V tlačiva predtlačené menším písmom ako sú podmienky úveru v časti III tlačiva, kde navyše mali logicky byť uvedené všetky relevantné údaje pre úver, keďže táto časť zmluvy- Podmienky úveru spotrebiteľa zaujímajú najviac a ten by zaiste relevantné údaje o úvere neočakával v malinkých písmenkách pod názvom „Vyhlásenia klienta“. Z uvedených dôvodov je potrebné zmluvu uzatvorenú v rozpore s ustanovením § 53c Občianskeho zákonníka považovať za v tejto časti neplatnú.

40. Indikatívny výpočet údajov navyše v danom prípade nemožno akceptovať aj preto, lebo ten vychádzal z predpokladu, že klient (žalovaný) vyčerpá spotrebiteľský úver dňa 1.7.2013, pričom v danom prípade k podpisu žiadosti žalovaným došlo až dňa 12.7.2013 a akceptácii žiadosti veriteľom a uzavretiu zmluvy so žalovaným došlo až dňa 18.7.2013, a k samotnému čerpaniu peňažných prostriedkov až dňa 27.10.2013 (teda nie 1.7.2013 z čoho vychádzal indikatívny výpočet), čo samo osebe robí tento indikatívny výpočet z hľadiska naplnenia náležitostí v zmysle § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch za pochybný, nevierohodný a nepoužiteľný. Navyše ako výška prvej až predposlednej splátky v indikatívnom výpočte celkovej sumy ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je uvedená suma 50,-eur mesačne, hoci podľa časti III tlačiva zmluvy mala byť mesačná splátka úveru v skutočnosti len 20,-eur. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tu súdenom spore ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Podľa názoru súdu je preto právny názor zaujatý v tomto rozsudku súladný tak so Zákonom o spotrebiteľských úveroch účinným v čase uzavretia zmluvy ako aj s uvedeným rozhodnutím Súdneho dvora.

41. Absencia uvedenia vyššie uvedených náležitostí v zmysle § 9 ods.2 zákona v ustanoveniach Zmluvy má v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že úver čerpaný žalovaným prostredníctvom karty je bezúročný a bez poplatkov.

42. Žalobca navyše napriek výzve súdu ničím nepreukázal splnenie povinností v zmysle § 7 ods.1 a 2 a § 11 ods.2 ZoSÚ účinného v tom čase (posúdenie schopnosti splácať úver s odbornou starostlivosťou), nepredložil ani neoznačil žiadne dôkazy o preverení príjmov, výdavkov a rodinného stavu spotrebiteľa ani nahliadnutie do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úverov, čo je ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobca v tomto smere neuviedol žiadne skutkové tvrdenia (ani netvrdil, žeby dané údaje akokoľvek skúmal a preveril) preto nemožno vychádzať ani z nepopretia skutkových tvrdení žalovaným, keďže popierať možno len to, čo v žalobe je uvedené a nie to, čo v nej ani náznakom uvedené nie je a na čo žalovaný nemohol ani pomyslieť, hoci ak žalobca chcel byť úspešný, mal to tam bezpodmienečne uviesť, čo tu neurobil napriek osobitnej výzve súdu.

43. Právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti bol tak ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby. Keďže veriteľovi vzniklo právo iba na úhradu úverovej istiny, t.j. tej sumy, ktorú žalovanému reálne poskytol a zo žalobcom predloženého výpisu z karty vyplýva, že žalovanému bola reálne poskytnutá suma 2.888,59 eur, ktorú žalovaný čerpal v období od 27.10.2013 do dňa 28.06.2019, pričom plnenie žalovaného v prospech kartového účtu predstavovalo podľa výpisu sumu celkom 3.988,59 eur, tak je zrejmé, že žalovaný zaplatil viac, ako za celé obdobie trvania úverového vzťahu reálne mu bolo poskytnuté. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že podľa výpisu z pôžičkovej karty žalovaný posledný výber z karty realizoval ešte dňa 28.06.2019 vo výške 9,29 eur a odvtedy kartu vôbec nepoužíval. Je preto zarážajúce, že právny predchodca žalobcu napriek neplneniu si povinností zo strany žalovaného nepristúpil k blokácii karty alebo inej forme jej deaktivácie, ale ďalšie viac ako 4 roky účtoval na ľarchu tohto účtu nepreberné množstvo rôznych poplatkov, úrokov a úrokov z omeškania z úrokov a z poplatkov. Všetky tieto okolnosti považuje súd za tak závažné, že nutne vedú k záveru o neprijateľnom zásahu veriteľa do oprávnených spotrebiteľských práv a záujmov žalovaného, ktorých charakter je v rozpore s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť, ako aj skutočnosť, že tento výkon práv je v rozpore s dobrými mravmi má za následok, že súd by žalobcovi aj z tohto dôvodu nemohol poskytnúť súdnu ochranu v podobe priznania nároku na zaplatenie úrokov a poplatkov.

44. Žalovaný teda už pred podaním žaloby zaplatil viac, ako predstavuje suma čerpaná z revolvingového úveru prostredníctvom kreditnej pôžičkovej karty, a teda jeho dlh v zmysle 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka zanikol splnením. Z tohto dôvodu by súd žalobu žalobcu zamietol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku aj vtedy, keby žalobca preukázal aktívnu vecnú legitimáciu (čo neurobil).

45. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.